

VÉR ÉS HAMU IV.

THE
WAR
OF
TWO
QUEENS

két királynő háborúja

fine selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

THE
WAR
OF
TWO
QUEENS

két királynő háborúja

VÉR ÉS HAMU IV.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. fejezet

Casteel

A KARMOK KOPOGÁSA ÉS ZÖRGÉSE egyre közelebről hallatszott, ahogy az egyetlen gyertya halovány lángja sercegni kezdett, majd kialudt, és koromsötétbe vonta az egész cellát.

Árnyak sűrű masszája jelent meg a nyitott boltív alatt – egy négykézláb álló alaktalan forma. Megtorpant, olyan hangosan szipogott, mint egy istenverte vadkány, ahogy kiszimatolta a vér szagát.

Az én véremét.

Az árnyékköből készült sima béklyó megfeszült a torkom és a bokám körül, ahogy megmozdultam, hogy felkészüljek. Az az átkozott kő egyszerűen törhetetlen volt, de azért most jól jött.

Mély vonítás tört fel a lényből.

– Te rohadt... – Az a valami kitört a boltív alól, előreszaladt, és keserves nyöszörgése fülsüketítő visítássá változott. – ...szemét!

Vártam, amíg a rothadás szaga elért az orromig, majd a lábamat felhúzza a falnak vetettem a hátam. A bokáim közötti lánc hossza nagyjából tizenöt centiméter lehetett, és a bilincseim egy millimétert sem engedtek, de ennyi elég volt. Csupasz lábamat a lény vállán megvetve megfelelő, bár elég keserves rálátásom nyílt a teremtményre, miközben áporodott lehelete az arcomba csapott.

Hát, ez a Kraven nem volt épp a legfiatalabb!

Szürke bőrcafatok tapadtak tar koponyájára, és hiányzott az orra fele. Az egyik járomcsontja kilátszott, a szeme pedig forró szénként izzott. Szétszakadt és megcsonkított ajkak...

A Kraven lehajtotta a fejét, és a vádlimba mélyesztette a tépőfogát. Átszakította a nadrágot, a húst és az izmot. Égő fájdalom hasított a lábamba, az összeszorított fogaim között kiszökött a levegő.

Megérte.

A fájdalom abszolút megérte.

Egy örökkévalóságig hajlandó lennék elviselni ezeket a harapásokat, ha ez azt jelenti, hogy *ő* biztonságban van. Hogy nem *ő* van bezárva ebbe a cellába. Hogy nem *ő* szenved el a fájdalmakat.

Ahogy leráztam magamról a Kravent, odahúztam a rövid láncot a lény nyakához, és keresztettem a lábam. Derékból elfordultam, és a sima csontokból álló láncot a torkához szorítottam, véget vetve ezzel a sikolyainak. Egy béklyó szorította satuba a torkomat, ahogy tovább fordultam, és elzárta a levegő útját, miközben a lánc a Kraven nyakába vajt. Ő a karjaival a földön csapkodott, én pedig az ellenkező irányba lendítettem a lábam, elroppantva a gerincét. A rángatózás kezdett vonaglássá válni, ahogy közelebb húztam, már amennyire a megkötözött kezeimmel elértem. A csuklóim közötti lánc, ami a nyakam körüli béklyóhoz kapcsolódott, jóval rövidebb volt – de azért elég hosszú.

Megragadtam a Kraven hideg, nyirkos pofáját, és hevesen belecsaptam a fejét a kőpadlóba a térdem mellett. A hús megadta magát, rothadt vér spriccelt a hasamra és a mellkasomra. Nyálkás hanggal tört ketté a csontja. A Kraven elernyedte. Tudtam, hogy nem fog így maradni, de ezzel nyertem egy kis időt.

Égő tüdővel oldottam ki a láncot és rúgtam arrébb a lényt. Összegubancolódtam végtagokkal landolt a boltív alatt, én pedig ellazítottam az izmaimat. A nyakam körüli béklyó elég lassan lazult meg, de végül a levegő utat tudott törni magának a tüdőm felé.

A Kraven testére meredtem. Bármikor máskor simán kirúgtam volna a folyosóra a tetves rohadékot, azonban kezdtem legyengülni.

Túl sok vért veszítettem.

Már most.

Nem jó jel.

Hevesen ziháltam, és lepillantottam. Az árnyékkő bilincs alatt felületes vágások szaladtak fel belül a karomon, el a két könyököm mellett, átszelve az ereimet. Megszámoltam őket. Ismét. Csak hogy biztosra menjek.

Tizenhárom.

Tizenhárom nap telt el azóta, hogy a Szolgálólányok először lepték el ezt a cellát feketébe öltözve, némán, mint a sír. Napi egyszer jöttek, hogy a húsomba vágjanak, és úgy csapolták le a véretem, mintha egy tetves borshordó lennék.

Feszés, kegyetlen mosoly jelent meg az ajkamon. Az elején sikerült hármukat is ártalmatlanná tennem. Szétszaggattam a torkukat, amikor túl közel jöttek, épp ezért rövidítettek a lánc hosszán a két csuklóm között. Az egyikük tényleg halott *maradt*. A másik kettő tetves torka meg néhány percen belül összeforrt – ami egyszerre volt lenyűgöző és dühítő látvány.

De legalább tanultam valami hasznosat.

A Vérkirálynő Szolgálólányai közül nem mindegyik Visszatérő.

Még nem tudtam, mire megyek ezzel az információval, de feltételeztem, hogy vadiúj Visszatérők létrehozására használják a véretem. A szerencséseknek akár még desszertre is jutott belőle egy kicsi.

A fejemet a falnak döntve igyekeztem nem túl mély lélegzeteket venni. Ha a legyűrt Kraven bűze nem is fullasztott meg, a torkomat körbefogó árnyékkő még megtehetette.

Behunytam a szemem. Eltelt néhány nap, amíg a Szolgálólányok először felbukkantak. Mennyi is? Nem tudtam pontosan. Két nap? Egy hét? Vagy...?

Itt megálljt parancsoltam magamnak. *Most már rohadtul fejezd be!*

Nem léphetek rá erre az útra. Nem tehetem. Legutóbb megpróbáltam, igyekeztem számontartani a napokat és a heteket, amíg eljött az a pont, amikor az idő még csak vánszorogni sem volt hajlandó. Az órák napokká váltak. A hetek évekké. És az elmém ugyanolyan rothadttá vált, mint a Kraven összezúzott fejéből szivárgó vér.

Itt és most azonban más volt a helyzet.

Nagyobb volt a cellám, és a bejárata nem volt berácsozva. Nem mint-ha szükség lett volna rá az árnyékkő és a láncok mellett. A láncok vasból és legfőbb lények csontjaiból készültek, és egy kampóhoz kapcsolódtak a falon, az pedig egy csigarendszerhez, amellyel meg lehetett hosszabbítani

vagy rövidíteni őket. Fel tudtam ülni, és egy kicsit mozogni is, de ennyi. Viszont a cella ablaktalan volt, ahogy régen is, a dohos, pállott szag pedig arról árulkodott, hogy ismét a föld alatt tartanak fogva. A szabadon garzdálkodó Kravenek szintén újdonságnak számítottak.

A szemem résnyire nyílt. A boltív mellett heverő rohadék úgy a hatodik-hetedik lehetett, ami idetalált a cellához, nyilván a vér szaga vonzotta ide. A felbukkanásuk hatására felmerült bennem, hogy odafent biztosan komoly gondot okoznak ezek a Kravenek.

Korábban is hallottam már Kraven-támadásokról a Carsodoniát körülvevő Magaslaton belül. A Vérkirályság Atlantiát és a felbőszült isteneket hibáztatta érte. Én régen azt feltételeztem, hogy a Felemelkedettek váltak túl mohóvá, és hagyták átváltozni a halandókat, akikből táplálkoztak. Most viszont kezdtem azt hinni, hogy valószínűleg itt tartják a Kraveneket. Bárhol legyen is az az *itt*. És ha tényleg így áll a dolog, és ki tudnak szabadulni, akár a föld fölé is, akkor én is.

Bárcsak meg tudnám lazítani valahogy ezeket a láncokat, gondoltam. Istentelenül sok időbe telt, mire lazítottam egy kicsit a kampón. A sok kísérlet eredményeképpen talán egy centire sikerült eltávolítanom a faltól.

Azonban nem ez volt az egyetlen változás a mostani helyzetemben. A Kraveneken kívül kizárólag Szolgálólányokat láttam. Nem tudtam, mit gondoljak erről. Pedig azt hittem, úgy lesz, mint legutóbb. A Vérkirálynő cimboráinak túlságosan gyakori látogatásai, amikor gúnyt űztek belőlem, fájdalmat okoztak, táplálkoztak, és azt tettek, amit csak akartak.

Persze, a legutóbb egyáltalán nem így telt a fogságban töltött időm. A Vérkirálynő először megpróbálta *felnyitni a szemem*, átédesgetni az ő oldalára. A családom és a királyságunk ellen fordítani. Amikor ez nem vált be, akkor kezdődött csak az igazi móka!

Vajon Malikkal is ez történt? Ő sem volt hajlandó együttműködni, ezért megtörték, ahogy kis híján engem is megtörték? Nyeltem egy nagyot. Nem tudhattam. Azóta sem láttam a bátyámat, de biztosan tettek vele valamit. Jóval hosszabb ideig tartották fogva, mint engem, és én tudtam, mire képesek. Tudtam, milyen érzés az elkeseredettség és a reménytelenség. Milyen érzés belelegezni és megízlelni a tudást, ami fölött nincs hatalma az embernek. Az öntudatlanság. Még ha egy ujjal sem értek hozzá soha, de elszigetelve tartották fogva, az előbb-utóbb beeszi

magát az ember agyába. És az *előbb-utóbb* hamarabb eljön, mint azt hinnénk. Az ember agya járni kezd. És elkezd mindenfélét *hinni*.

Amennyire csak tudtam, felhúztam a sajtó lábamat, és az ölemben pihenő kezemre néztem. A sötétben szinte nem is láttam a bal tenyeremben lévő arany örvény ragyogását.

Popp.

Rázártam a tenyeremet a lenyomatra, és úgy szorítottam ökölbe, mint ha meg tudnék idézni bármi mást a sikolyain kívül. Mintha kitörölhetném a fájdalomtól eltorzult gyönyörű arcának emlékét. Nem akartam látni. Olyannak akartam látni, amilyen a hajón volt, kipirult arccal, azzal a megbabonázó zöld szemével, a halvány ezüstös ragyogással a pupillája mögött, mohónak és vágyakozónak. Kéjtől vagy bosszúságtól rózsaszín arcának emlékére vágytam, utóbbi akkor következett be, amikor csendben – vagy igenis hangosan – viaskodott magában, hogy vajon helytelen lenne-e, ha leszúrna engem. Azt akartam látni, ahogy elválnak egymástól a buja ajkai, és a ragyogó bőrtét, amikor megérintette a testemet, és úgy gyógyított meg, amire a Vérkirálynő sosem lesz képes, és amit sosem fog megérteni. Ismét behunytam a szemem. És a rohadt életbe, csak azt láttam, ahogy vér szivárog a füléből és az orrából, miközben a teste a karomban vonaglik.

Az egekre, darabokra fogom szagatni azt a királynőnek csúfolt ribancot, amint kiszabadulok!

Márpedig ki fogok szabadulni.

Így vagy úgy, de kiszabadulok, és gondoskodom róla, hogy mindent megtapasztaljon, amit Poppynak *valaba* át kellett élnie miatta. Tízszeresen.

Kipattant a szemem a közelítő léptek tompa zaja hallatán. Megfeszültek az izmok a nyakamban, ahogy lassan kinyújtottam a lábamat. Ez nem a megszokott rend volt. Még csak néhány óra telt el, mióta a Szolgálólányok utoljára vért vettek tőlem. Hacsak nem kezdem elveszíteni az időérzékemet.

Bizonytalanság éledt a mellkasomban, ahogy a léptek zajára figyeltem. Többen lehetnek, az egyikük léptei súlyosabbak. Csizma. Megfeszült az állkapcsom, ahogy a bejáratra emeltem a tekintetem.

Először egy Szolgálólány lépett be, szinte beleolvadt a sötétségbe. Egy szót sem szólt, ahogy a szoknyája elsiklott az elesett Kraven mellett. Egy sercenéssel lángra lobbant a gyertya kanóca a falon, ahol a másik kialudt.

Négy másik Szolgálólány lépett be a helyiségbe, amíg az első meggyújtott még néhány gyertyát; a nők arcvonásait sötéten fedte a szárnyas, fekete arcfestés.

Mindig ugyanazon tűnődtem, ahányszor csak láttam őket. Mi a szar ez az arcfesték?

Már vagy egy tucatszor megkérdeztem. Sosem kaptam választ.

A bejárat egyik oldalán álltak, majd az első is csatlakozott hozzájuk, és a zsigereimben tudtam, mi következik most. A tekintetem a köztük lévő nyílásra szegeződött. Megéreztem a rózsa és a vanília illatát. Forró és végtelen düh árasztotta el a mellkasomat.

Ahogy belépett, a Szolgálólányok szöges ellentéte volt.

Fehérben. A szörnyeteg szűk ruhát viselt, ami makulátlan, már-már áttetszően fehér volt, és alig hagyott valamit a képzeletre. Undorral húztam el a számat. Leszámítva a vörösésbarna haját, ami leért a karcsú derekáig, semmiben sem hasonlított Poppyra.

Legalábbis én ezt hajtogattam magamban.

Hogy szemernyi hasonlóság sincs a vonásaikban – a szeme formájában, a rubinkővel átszúrt orra egyenes vonalában vagy a telt, kifejező szájában.

Rohadtul nem számított.

Poppy *egyáltalán* nem volt olyan, mint ő.

A Vérkirálynő. Ileana. *Isbeth*. Vagy, ha úgy tetszik, a Ribanc, Aki Nem-sokára Halott Lesz.

Közelebb jött, és még most sem értettem, hogyhogy nem jöttem rá, hogy nem Felemelkedett. A szeme sötét volt, és feneketlen, ám nem olyan átlátszatlan, mint egy vámpíré. Az érintése... a pokolba, az évek során összeolvadt a többiekével. Ugyan hűvös volt, de nem jeges és vértelen. Akkor viszont miért nem vettem fontolóra a lehetőséget sem én, sem más, hogy talán nem az, aminek mondja magát?

Senki nem vette észre a szüleimen kívül.

Ők biztosan tudták az igazságot a Vérkirálynővel kapcsolatban – hogy ki is ő valójában. És nem árulták el nekünk. Nem figyelmeztettek bennünket.

Felemésztett a maró, égető harag. Lehet, hogy a tudás nem változtatott volna a végkimenetelen, de hatással lehetett volna arra, hogy hogyan állunk hozzá. Egek, sokkal jobban felkészültünk volna, ha tudjuk,

hogy több száz éves bosszú táplálja a Vérmirálynő nem mindennapi örületét. Óvatosabbak lettünk volna. Megértettük volna, hogy valóban *bármire* képes.

Ebben a pillanatban azonban semmit nem lehetett kezdeni ezzel, hiszen egy átkozott falhoz voltam láncolva, Poppy pedig valahol odakint volt, és szembe kellett néznie a ténnyel, hogy ez a nő az anyja.

Vele van Kieran, emlékeztettem magam. *Nincs egyedül.*

Azonban a hamis királynő sem egyedül érkezett. Egy magas férfi lépett be mögötte a helyiségbe, úgy festett, mint egy két lábon járó égő gyeritya. Egy aranszínű rohadék volt, kezdve a hajától, egészen az arcát díszítő festésig. A szeme olyan fakókék volt, hogy úgy tűnt, mintha minden szín kiszaladt volna belőle. A Szolgálólányokéhoz hasonlított a szeme. Lefogadtam volna, hogy ez is egy Visszatérő. Igaz, az egyik Szolgálólánynak, akinek begyógyult a felhasadt nyaka, barna szeme volt. Nem mindegyik Visszatérő szívárványhártyája világos.

Az ajtóban ácsorgott, nem rejtette el úgy a fegyvereit, mint a Szolgálólányok. Láttam a mellére csatolva egy fekete törst, a hátára pedig két kardot erősített, íves markolata jól látszódott a csípője fölött. *Bassza meg ő is!* A figyelmem a Vérmirálynőre vándorolt.

Megcsillant a gyertyafény a rubinkorona gyémántcsúcsain, amikor Isbeth lepillantott a Kravenre.

– Nem tudom, tisztában van-e vele, vagy sem – szólaltam meg lazán –, de magával valami komoly baj van.

Sötét szemöldöke felszökött, miközben kétszer csettintett a vörös körmű ujjjaival. Két Szolgálólány összehangoltan mozogva összeszedte, ami a Kravenből maradt. Kivitték a helyiségből, Isbeth tekintete pedig rám villant.

– Szarul festesz.

– Lehet, de én ki tudom vakarni magam. És maga? – Elmosolyodtam, és feltűnt, hogy a bőr megfeszült a szája körül. – Maga nem tudja levakar-
ni azt a mocskot. Az a *szar* ott van belül.

Isbeth nevetése úgy csengett, mint a csilingelő poharak, zongorázott vele az idegeimen.

– Ó, drága Casteelem, már el is felejtettem, milyen elbűvölő tudsz lenni. Nem csoda, hogy a lányom ennyire odavan érted.

– Ne nevezze így! – sziszegtem.

Isbeth mindkét szemöldöke a magasba szaladt, miközben a mutatóujján lévő gyűrűvel babrált. Egy aranykarika, rózsaszín gyémánttal. Az arany pompázatos volt, még a tompa fényben is csillogott – úgy ragyogott, ahogy csak az atlantiai arany tud ragyogni.

– Kérlek, csak azt ne mondd, hogy kételkedsz abban, hogy én vagyok az anyja! Tudom, hogy nem én vagyok az őszinteség mintaképe, de amikor róla beszéltem, csakis az igazat mondtam.

– Rohadtul nem érdekel, hogy kilenc hónapig a méhében hordozta, majd saját kezűleg szülte meg. – A kezem ökölbe szorult. – Maga semmit sem jelent a számára.

Isbeth természetellenesen mozdulatlaná és némává vált. Teltek a másodpercek, majd megszólalt:

– Az anyja voltam. Lehet, hogy nem emlékszik rá, mivel akkor még kisbaba volt, tökéletes és imádni való minden tekintetben. Mellette keltem és feküdtem, mindennap, egészen addig, amíg már nem kockáztathattam tovább. – A ruhája szegélye végigszántott a Kraven után maradt vértócsán, ahogy előrelépett. – És akkor is az anyja voltam, amikor azt hitte, csupán a királynője vagyok, gyógyígtattam a sebeit, amikor anyyira súlyosan megsérült. Bármit megadtam volna azért, hogy ezt megelőzzem. – Elvékonyodott a hangja, és már-már majdnem elhittem, hogy igazat mond. – Bármit megtettem volna, hogy megakadályozzam, hogy efféle fájdalmakat éljen át. Vagy hogy ahányszor a tükörbe néz, emlékeznie kelljen arra a rémálomra, ami vele történt.

– Amikor meglátja önmagát, nem lát mást, csak szépséget és bátorságot – csattantam fel.

Isbeth felszegte az állát.

– Te ezt tényleg elhiszed?

– *Tudom.*

– Gyerekkorában gyakran elsírta magát, amikor meglátta a tükörképét – magyarázta, mire összerándult a szívem. – Folyton könnyögött, hogy hozzam rendbe őt.

– Őt nem kell rendbe hozni – vicsorogtam, és utáltam, egyenesen *gyűlöltem* a gondolatot, hogy Poppy valaha így érezte magát, még ha gyerekkorában is.

Isbeth egy pillanatig még hallgatott.

– Pedig én bármit megtettem volna, hogy megelőzzem, ami vele történt.

– És mit gondolsz, maga nem játszott ebben szerepet? – szegeztem neki a kérdést.

– Nem én hagytam magam mögött a főváros és Wayfair biztonságát. Nem én raboltam el őt. – Összepréselte a fogait, ami szörnyen ismerősen állt előre. – Ha Coralena nem árult volna el, és nem árulta volna el *őt*, Penellaphe sosem tapasztalta volna meg az efféle kínokat.

A hitetlenkedés undorral viaskodott bennem.

– Mégis elárulta őt, és elküldte Masadoniába. Teerman herceghez, aki...

– Ne! – Újra megdermedt.

Nem akarta hallani? Annyi baj legyen.

– Teerman rendszeresen bántalmazta őt. Másoknak is hagyta, hogy ezt tegyék vele. Sportot űzött belőle.

Isbeth elfintorodott.

Konkrétan elfintorodott.

A szám vicsorra húzódott, felfedve a tépőfogamat.

– Ez a maga lelken szárad. Senki mást nem hibáztathat ezért, hogy megszabaduljon a bűntudattól. Ahányszor Teerman hozzáért, bántotta. Ez a maga hibája.

Mély lélegzetet vett, ahogy kihúzta magát.

– Ezt nem tudtam. Ha tudtam volna, felhasítottam volna Teerman hasát, és a saját belével ettettem volna meg, amíg bele nem fullad.

Ebben mondjuk nem kételkedtem.

Ugyanis láttam már, hogy ezt teszi egy halandóval.

Összeszorított ajka megremegett, ahogy rám pillantott.

– *Té* ölted meg?

Elöntött a kegyetlen elégtétel érzése.

– Igen, én voltam.

– Úgy, hogy szenvedjen?

– Mit gondolsz?

– Ezek szerint igen. – Elfordult, és elindult a fal felé, eközben a két Szolgálólány visszatért, és némán elfoglalták a helyüket az ajtó mellett.

– Helyes!

Nyers nevetés buggyant ki belőlem.

– És magával is ugyanezt fogom tenni.

Gyors mosolyt villantott rám a válla fölött.

– Mindig is lenyűgözött a rugalmasságod, Casteel. Gondolom, anyádtól örökölted.

Sav gyűlt a számban.

– Maga már csak tudja, igaz?

– Csak hogy tudd... – szólalt meg egy vállrándítással. Eltelt egy pillanat, mielőtt folytatta. – Eleinte nem utáltam az anyádat. Szerette Malecet, azonban ő engem szeretett. Nem irigyeltem. Sajnáltam őt.

– Biztos, hogy ezt örömmel fogja hallani.

– Azt kétlem – dűnnyögte, és megigazított egy gyertyát, ami elbillent. Az ujjai végigszántottak a lángon, mire az vadul fodrozódni kezdett. – Most viszont már utálok.

Cseppet sem érdekelt.

– Minden porcikámmal. – Füst szállt fel a lángból, amelyikhez hozzáért, sűrű feketeséggé változva, ami a nyirkos falhoz érve foltot ejtett rajta.

Ez közel sem volt szokványos.

– Mégis, mi az ördög maga?

– Nem több, csak egy mítosz. Egy nevelő célzatú mese, amit régen atlantiai gyerekeknek meséltek, hogy nehogy ellopják, ami nem az övék – felelte, a válla fölött hátrapillantva rám.

– Egy *lamaea*?

Isbeth felnevetett.

– Aranyos válasz, de azt hittem, ennél okosabb vagy. – Odalépett egy másik gyertyához, és azt is megigazította. – Lehet, hogy a te mércéd és hiedelmeid szerint nem vagyok isten, de van annyi hatalmam. Tehát akkor hogyhogy nem vagyok az? Isten?

Valami birizgálni kezdte az emlékeimet – valami, amit még Kieran apja mesélt, még kis korunkban. Amikor a vérfarkas haldoklott, akit Kieran szeretett, és imádkozott az istenekhez, akikről tudta, hogy alszanak, hogy mentsék meg őt. Amikor mindenkihez imádkozott, aki csak meghallgatta. Jasper figyelmeztette, hogy... lehet, hogy nem egy isten fog felelni neki.

Hogy egy hamis isten is felelhet az imáira.

– Féllény – suttogtam rekedten, és kikerekedett a szemem. – Maga egy féllény. Hamis isten.

Isbeth ajkának egyik sarka felfelé görbült, azonban az arany Visszatérő szólalt meg.

– Nahát, úgy tűnik, *mégis* egész okos!

– Néha – jegyezte meg Isbeth egy vállrándítással.

Azt a rohadt! Én azt hittem, hogy a féllény legalább annyira csak a legendákban él, mint a *lamaea*.

– Mindig is ez volt? Egy valódi dolog gyatra imitációja, aki mindenáron tönkre akarja tenni a szerencsétlenek életét?

– A feltételezésed elég sértő. De nem. Féllénynek nem születik az ember, hanem az lesz belőle, amikor egy isten elköveti a tiltott tettet, és Felemelkedetté tesz egy halandót, aki nem volt Kiválasztott.

Fogalmam sem volt, mit ért azon, hogy nem Kiválasztott halandó, és nem is volt lehetőségem megkérdezni, ugyanis feltett nekem egy kérdést:

– Mit tudsz Malecről?

A szemem sarkából láttam, ahogy az arany Visszatérő feje félrebillen.

– Hol van a bátyám? – szegeztem neki a kérdést válasz helyett.

– A közelben. – Isbeth szembefordult velem, és összekulcsolta a két kezét. Nem volt teleaggatva ékszerekkel, leszámítva az atlantiai gyűrűt.

– Látni akarom!

Halvány mosoly jelent meg az arcán.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

– Miért?

Tovább araszolt felém.

– Nem érdemelted ki, Casteel.

A sav szétterjedt bennem, elárasztva a vénáimat.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de nem fogjuk újra ezt a játékot játszani.

Isbeth lebiggyesztette az arcát.

– Pedig én úgy szerettem ezt a játékot! Malik is szerette. Hogy őszinte legyek, sokkal jobban csinálta, mint te bármikor.

A testem minden porcikáját átította a düh. Elrugaszkodtam a földről, amikor hangot is adtam a dühnek. Nem jutottam túl messzire. A nyakam körül lévő béklyó visszarántotta a fejemet, míg a bokám és a csuklóm körül feszülő bilincs visszaszorított és a falhoz csapott. A Szolgálólányok előrébb léptek.

Isbeth felemelte az egyik kezét, és visszaintette őket.

– Most jobban érzed magad?

– Miért nem jön közelebb? – mordultam fel ziháló mellkassal, miközben lassan lazult a béklyó a nyakam körül. – Attól jobban érezném magam.

– Abban biztos vagyok, de tudod, terveim vannak, amelyekhez szükségem lesz arra, hogy a torkom egyben legyen, a fejem pedig a nyakamon maradjon – felelte, és lesimította a ruhája mellrészét.

– A tervek változhatnak.

Isbeth ajka gúnyos vigyorra húzódott.

– Viszont a tervhez az is szükséges, hogy te is életben maradj. – Szemügyre vett engem. – Nem hiszel nekem, igaz? Pedig, ha azt akartam volna, hogy meghalj, már rég gondoskodtam volna róla.

Résnyire húzott szemmel vizslattam, ő pedig egy rövid biccentéssel lesegte az állát. Az arany Visszatérő kilépett a folyosóra, és hamar visszajött egy zsákszövet táskával. A halál és rothadás szaga azonnal elért hozzám. Minden porcikám a zsákra összpontosított, amit a Visszatérő cipelt. Nem tudtam, mi lehet benne, de tudtam, hogy valami olyan, ami egykor még élt. Zakatolni kezdett a szívem.

– Úgy fest, hogy az egykoron barátságos és bájos kislányom meglehetősen... lobbanékonyvá vált, és egy cseppnyi színpadiasság is van benne – jegyezte meg Isbeth, miközben a Visszatérő letérdelt, és kibogozta a zsákot. – Penellaphe üzenetet küldött nekem.

Elváltak egymástól az ajkaim, ahogy a Visszatérő óvatosan megdöntötte a zsákot, és egy... istenekverte fej gördült ki belőle. Azonnal felismerem a szőke hajáról és a szögletes állkapcsáról.

Jalara király.

A rohadt életbe!

– Amint látod, elég érdekes üzenet – jelentette ki Isbeth szenvtelenül.

Alig hittem el, hogy a Vérkirály fejét bámulom. Mosoly terjedt szét lassan az arcomon. Nevetni kezdtem, szívből és hangosan. Egek, Poppy rohadtul... kegyetlen, a szó *legmagasztosabb* értelmében, és alig vártam, hogy megmutassam, mennyire nagyra tartom ezért.

– Ez... Egek, ez az én királynőm!

A meglepetéstől elkerekedett a Visszatérő szeme, de addig hahotáz-
tam, amíg már görcsölni kezdett az üres gyomrom. Amíg már csípték a
szememet a könnyek.

– Örülök, hogy szórakoztatónak találad! – jegyezte meg Isbeth hű-
vösen.

Rázkódó vállal nekidöntöttem a fejem a falnak.

– Hogy őszinte legyek, jó ideje ez a legfantasztikusabb dolog, amit
láttam.

– Javasolnám, hogy gyakrabban hagyj el ezt a négy falat, de... – Is-
beth lemondóan intett a láncok felé. – Ez csak az üzenete egyik része
volt.

– Küldött mást is?

Isbeth bólintott.

– Mellékelte hozzá pár fenyegetést is.

– Azt gondoltam. – Elnevettem magam, és azt kívántam, bár ott let-
tem volna, hogy láthassam. Szemernyit sem kételkedtem abban, hogy
Poppy saját kezével vetett véget Jalara életének.

Kitágultak a Vérkirálynő orrlyukai.

– Azonban az egyik figyelmeztetés kifejezetten felkeltette az érdeklő-
désemet. – Szép lassan letérdelt, ami a hidegvérű kígyókra emlékeztetett,
amiket a Nyktos-hegység lábánál találtunk. A narancssárga-vörös, kétféjű
kígyók pont olyan mérgezőek voltak, mint a velem szemben lévő vipera.
– Veled és a lányommal ellentétben, Malecnek és nekem sosem adatott
meg a házassági lenyomat kiváltsága; a bizonyíték, hogy a másikunk él-
e, vagy hal. És te is tudod, hogy még a szívtársakat összekötő kötelék sem
értesítheti a másikat a halálról. Az utóbbi néhány száz évet úgy éltem le,
hogy azt hittem, Malec meghalt.

Minden derűm tovaszállt.

– Ám úgy tűnik, tévedtem. Penellaphe nem csupán azt állítja, hogy
Malec életben van, hanem azt is, hogy tudja, hol található. – A Visszatérő
feje újra félrebillent, ahogy Isbethre nézett ismét, aki mintha ezt észre
sem vette volna. – Azt mondta, meg fogja ölni, és amint Penellaphe el-
kezd hinni a saját erejében, ezt könnyedén megteheti. – Rám szegezte a
sötét tekintetét. – Igaz ez? Tényleg él?

Nahát, Poppy aztán nem télenkedett.

– Igaz – feleltem lágyan. – Él. Egyelőre.

Isbeth karcsú teste szó szerint duruzsolt.

– Hol van, Casteel?

– Ugyan már, *Isbetheg* – suttogtam, és amennyire csak tudtam, előrdöltem. – Tudhatná, hogy szó szerint semmit sem tehet azért, hogy eláruljam. Még akkor sem tenném, ha idehozná elém a bátyámat, és elkezdené darabokban lehántani a bőrét.

Isbeth pár pillanatig némán vizslatott.

– Igazat mondasz.

Szélesen elmosolyodtam. Valóban igazat mondtam. Isbeth azt hitte, általam irányíthatja Poppyt, de az én elképesztő, ádáz feleségem sakk-mattot adott neki, és kizárt dolog, hogy ezt veszélybe sodorjam. Még Malikért sem tenném.

– Emlékszem, volt idő, amikor bármit megtettél volna a családodért – jegyezte meg Isbeth.

– Akkor még más idők jártak.

– Most Penellapheért tennél meg bármit?

– Bármit, igen – esküdöztem.

– A lehetőség miatt, amit képvisel? – vetette fel Isbeth. – Valójában ez emészt fel téged? Végtére is, a lányom által elbitoroltad a bátyád és a szüleid helyét. Most már király vagy. Penellaphe pedig a királynő, hála a vérvonalának. És ettől lesz belőled a király.

Nem voltam meglepve, és a fejemet csóváltam. Persze hogy azt hiszi, hogy minden érzésemnek a hatalomhoz van köze.

– Mennyi ideig tervezted, hogy megszerzed magadnak? – folytatta. – Talán sosem tervezted úgy, hogy általa szabadítod ki Malikot. Talán nem is szereted igazán.

Álltam a tekintetét.

– Akkor is, ha az összes föld és víz fölött uralkodna, és akkor is, ha csupán egy kupac hamu és csont királynője lenne, ő az én királynőm, és mindig az *lesz*. A szerelem túl gyenge érzem, hogy leírjam, hogy mennyire felemészt engem, és hogy mit érzek iránta. Ő a mindenem.

Isbeth hosszú pillanatig csendben maradt.

– A lányom megérdemli, hogy valaki ilyen örülten szeresse őt, ahogy ő szereti a másikat. – Halvány ezüstös fény csillant meg Isbeth szemének közepén, bár nem olyan élénken, ahogy Poppy szemében láttam. A tekintete a nyakamat körülfogó béklyóra tévedt.

– Sosem akartam ezt... ezt a háborút a lányommal.

– Komolyan? – nevettem el magam nyersen. – Mégis mire számított? Hogy majd a maga tervei szerint fog cselekedni?

– És hozzámegy a bátyádhoz? – A fény a szemében felerősödött, én pedig vicrorogtam. – Jó egek, már a puszta gondolattól is kikészülsz, igaz? Ha megöltelek volna a legutóbb, a bátyád elősegíthette volna Penellaphé Felemelkedését.

Minden lelkierőmre szükségem volt, hogy ne reagáljak – hogy ne próbáljam meg kitépni a szívét a mellkasából.

– Akkor sem kapta volna meg, amit akart. Poppy rájött volna az igazságra magával kapcsolatban; a Felemelkedettekkel kapcsolatban. Már azelőtt rájött, hogy beléptem volna az életébe. Sosem hagyta volna, hogy maga átvegye az uralmat Atlantia fölött.

Visszatért Isbeth mosolya, bár keskeny volt az ajka.

– Szerinted én csupán Atlantiára vágyom? Hogy ez volt a lányom egyetlen küldetése? Ennél sokkal nagyobb célt szolgál. Akárcsak Malik. Vagy te. Most egy sokkal nagyobb terv részei vagyunk, és mindannyian, közösen fogjuk újraépíteni az uradalmat, olyanná, amilyennek mindig is kellett volna lennie. Már elkezdődött.

Mozdulatlanná váltam.

– Mi a fenéről beszél?

– Idővel meglátod. – Felkelt. – Ha a lányom valóban szeret téged, sosem gondolnád, mekkora fájdalmat okoz neked ezzel. – Enyhén elfordította a fejét. – Callum!

Az arany Visszatérő kikerülte Jalara fejét, óvatosan, nehogy véletlenül hozzáérjen.

Rávillant a tekintetem.

– Nem ismerlek, de téged is meg foglak ölni, előbb vagy utóbb. Gondoltam, nem árt, ha tudod.

Tétovázott egy kicsit, a feje oldalra billent.

– Ha tudnád, hányszor hallottam már ezt! – szólalt meg, és halvány mosoly jelent meg az arcán, miközben elővette a mellkasára csatolt árnyékkő pengét. – Azonban te vagy az első, akinek talán sikerülhet is.

Erre a Visszatérő rám támadt, és a világom felrobbant a fájdalomtól.

2. fejezet

Poppy

A FALLAL KÖRÜLVETT VÁROS, MASSENE melletti fenyves labirintusában megakadt a szemem egy ezüst-fehér vérfarkason, aki előre ügetett.

Arden az erdő talaját benövő bokrok között maradt, és hangtalanul osonva közeledett a Fenyves széle felé. A mocsaras erdő hosszú és széles régiója szegélyezte Massenét és Tölgyligetet is, egészen Solis királyságának partjáig elnyúlt.

A terület csurig volt rovarokkal, amelyek a rothadás szagát árasztották, és bármilyen látható bőrfelületből képesek voltak táplálkozni, még hozzá egy Kraven kiéhezettségével. Bizonyos *dolgok* csúsztak-másztak a mohás földön, ha az ember elég hosszú ideig és jó alaposan nézte őket. A fákon pedig csontokból vagy botokból készített köröket láttam, amelyek halványan emlékeztettek a Vérfarkaság címerére, leszámítva, hogy a vonal ferdén – átlósan – szúrta át a kör közepét.

Massene a Halott Csontok Klánjának területe mellett feküdt.

Nem láttuk nyomát annak a titokzatos csoportnak, akik egykoron ott éltek, ahol most a Vérerdő állt, és akik minden jel szerint előszeretettel táplálkoztak bármiféle élőlény húsából – beleértve a halandókét és a vérfarkasokét is –, azonban ez nem jelentette azt, hogy nincsenek ott. Attól a pillanattól kezdve, hogy beléptünk a Fenyvesbe, úgy éreztem, mintha több száz szempár követné a lépteinket.

A fenti okokból kifolyólag nem igazán rajongtam a Fenyvesért. Azt azonban nem tudtam eldönteni, hogy a kannibálokat vagy a kígyókat utálom az egészben a legjobban.

Ám ha el akartuk foglalni Tölgyligetet, a keleti területek legnagyobb kikötővárosát, előbb Massenét kellett megszereznünk. Mégpedig kizárólag a vérfarkasok, illetve egy kisebb csapat segítségével. Még azelőtt érkeztek, hogy megjelentek volna az... *apja*, az egykori atlantiai király, Valyn Da'Neer seregei. Egy drakent leszámítva az összes azzal a sereggel utazott. Ám nem azért idéztem meg a drakeneket, felkeltve őket a legmélyebb álmukból, hogy porig égessék a városokat az emberekkel együtt.

Aylard tábornok, aki az újonnan érkezett zászlóaljat vezette, nem épp kitörő örömmel fogadta a Massenére vonatkozó terveinket. Azonban én voltam a királynő, és két szempont elsőbbséget élvezett mindenekfelett.

Kiszabadítani a királyunkat.

Illetve nem úgy háborúzni, mint korábban, fenekestül felforgatni mindent, és tömegsírként magunk mögött hagyni a városokat. Ő nem így akarná. És én sem így akartam.

Massene nagyobb volt Új Menedéknél és Fehérhídnál is, de kisebb Tölgyligetnél – valamint nem annyira őrzött, mint a kikötőváros. De azért nem voltak teljesen védtelenek.

Ám nem várhattunk tovább Valynra meg a többi tábornokra. A Felemelkedettek, akik a falak mögött éltek, kicsalogatták az erdőbe a halandókat, táplálkoztak belőlük, majd otthagyták őket átváltozni. A Kraven-támadások egyre gyakoribbá váltak, és minden csapat egyre nagyobb lett, mint az előző. Ami még rosszabb volt, hogy felderítéseink szerint a város napközben teljesen elcsendesedett. Éjszaka viszont...

Éjszaka sikoltozás hallatszott.

Aztán előző nap megölték három vérfarkasunkat, akik az erdőben őrzérottoztak, csupán a fejüket hagyták meg karókra tűzve Pompay határánál. Tudtam, hogy hívták őket – sosem felejttem el a nevüket.

Roald. Krieg. Kyley.

És nem várhattam tovább.

Huszonhárom nap telt el, mióta ő megadta magát annak a szörnyetegnek, aki miatt egy *holminak* érezte magát. Mióta utoljára láttam. Mióta

utoljára láttam a szemében az aranyló tüzet. A gödröcskét, először a jobb, majd a bal orcáján. Mióta utoljára éreztem a bőrét az enyémen, vagy hallottam a hangját. *Huszonhárom nap.*

Megfeszültek a páncél darabjai a mellkasomon és a vállamon, ahogy előrehajoltam Settin, hogy felhívjam magamra Naill figyelmét, aki a balomon lovagolt. Erősen szorítottam a csataló kantárát, pont ahogy... ő tanította. Megnyitottam az érzéseimet, és Arden felé irányítottam.

Fanyar, már-már keserű érzés töltötte meg a számat. *Fájdalom.* Meg valami savas – *harag.*

– Mi az?

– Nem tudom biztosan. – Jobbra pillantottam. Árnyak gyülekeztek Kieran Contou, a vérfarkas bész-s-barnás arcán, aki jelenleg a korona tanácsadója volt. – De ideges.

Arden abbahagyta a nyugtalan fel-alá járkálást, ahogy közelebb értünk, élénk kék tekintete rám villant. Halkan nyüszített, a hang szétszaggatta a szívemet. Arden egyedi lenyomata a sós tengerre emlékeztetett, de nem próbáltam meg kapcsolatba lépni vele az ősi *notamon* keresztül, mivel a vérfarkas még nem szokott hozzá, hogy így kommunikáljon.

– Mi a baj?

A Massene körüli Magaslat felé biccentett a jókora, ezüst-fehér csíkos fejével, majd megfordult, és bebotorkált a fák közé.

Kieran felemelte ökölbe zárt kezét, megállítva mindenkit, aki mögöttünk jött, majd Naill-lel együtt előrementek, a sűrű fenyvesben mérték fel a terepet. Vártam, és a csípőmre erősített erszény felé nyúltam. Az apró játék lovacska, amit Malik még az... ő hatodik születésnapjára faragott, nyomta a házassági lenyomatot a tenyeremben.

Malik.

Az atlantiai trón egykori örököse. Akkor ejtették foglyul, amikor az öccsét próbálta kiszabadítani. És mindkettőjüket elárulta a vérfarkas, akit ő egykoron szeretett.

A szomorúságot, amit akkor éreztem, amikor megtudtam, mit követett el Shea, most beárnyékolta a gyász és a harag, ugyanis Malik is pont ugyanezt tette. Igyekeztem megakadályozni, hogy tovább nőjön bennem a düh. Malikot egy évszázadon át fogva tartották. Csak az istenek tudhatják, mi mindent műveltek vele, és mit kellett megtennie a túlélésért. Ez

azonban nem mentette fel az árulása alól. Nem enyhítette a súlyosságát. Viszont ő is áldozat volt.

A lehető legfájdalommentesebb és leggyorsabb módon végezz velem!

Amit Valyn Da'Neer kért tőlem, mielőtt eljöttem Atlantiából, súlyos teherként ült a mellkasomon. Olyan teherként, amit én képes voltam elviselni. Egy apa nem végezhet a saját fiával. Reméltem, hogy nem kerül rá sor, de nem tudtam, hogy lehetne elkerülni.

Kieran megállt, érzelmei váratlanul felerősödtek, és a... *rémület* keserű hullámaiban értek el hozzám.

Megrázott a reakciója, a gyomrom görcsbe ugrott a jeges rémülettől.

– Mi az? – kérdeztem, mert láttam, hogy Arden újból megállt.

– Jó egek! – bukott ki Naillból, és hátrarándult a nyeregében attól, amit látott, mélybarna bőre szürkés színezetet öltött. Rémülete olyan erőteljes volt, hogy kesernyés karmokként kapirgálta a páncélzatomat.

Amikor nem kaptam választ, egyre zaklatottabb lettem, és ez az egész lényemen eluralkodott. Settivel megálltunk Kieran és Naill között, ott, ahonnan Massene Magaslata jól látható volt a fenyőfák közül.

Először nem tudtam értelmezni, amit látok – a kereszthez hasonlító alakzatokat, amelyek a hatalmas kapukon lógtak.

Több tucat.

Szagatottá vált a lélegzetem. Az éter ott verdesett az összeszűkülő mellkasomban. Epe szökött a torkomba. Hátrahőköltem. Mielőtt elvesztettem volna az egyensúlyomat, és leborultam volna a nyeregből, Naill felém kapott a karjával, és elkapta a vállamat.

Azok az alakok...

Testek voltak.

Meztelenre vetkőztetett nők és férfiak, a csuklójuknál és a lábuknál fogva Massene vasból és mészakőből épült kapujára szegezve, úgy, hogy látszódjon...

Az arcuk...

Szédülés lett úrrá rajtam. Az arcuk nem volt csupasz. Mindegyiket ugyanolyan fátyol fedte, amit nekem kellett viselnem, aranyszínű láncok tartották őket a helyükön, amik tompán ragyogtak a holdfényben.

Tomboló düh vette át a hitetlenkedés helyét, és a kezemből kicsúszott Setti kantára. Éter. Az istenek ősi esszenciája, ami megannyi különböző

vérvonala ereiben ott csörgedezett, most a mellkasomban lüktetett. Bennem jóval erősebben, ugyanis ami bennem folyt, az Nyktostól, az Istenek Királyától származott. Az esszencia összekeveredett a jeges-forró dühvel, ahogy a testekre meredtem, a mellkasom zihált a túlságosan felületes és gyors lélegzetvételektől. Enyhe fémes íz vonta be a szám belsejét, ahogy a kapuk rettenete mögé néztem, a távoli, magasba nyúló tornyok teteje felé, amik elefántcsontszínűen meredtek a rohamosan sötétedő ég felé.

A fenyőfák teteje rezegni kezdett, apró tűleveleket hullatva ránk. És az a harag, a látvány elrettentő mivolta csak gyülemllett és gyülemllett bennem, míg a látóterem széle ezüstté nem vált.

A tekintetem azokra siklott, akik a Magaslat bátyáin sétálgattak, a kapu két oldalán, ahol a halandók holttesteit rettentő kegyetlen módon mutogatták; és ami a számat elárasztotta, a torkomat pedig eltömítette, az belőlem jött. Sötét volt, és füstös, egy cseppet édes, végiggördült a nyelvemen, és valahonnan mélyről tört fel belőlem. Ez a hideg, sajtó üresség, ami az elmúlt huszonhárom nap során ébredt fel bennem.

A megtorlás ígéretének ízét éreztem.

A gyűlöletét.

És a halálét.

A *halál* ízét éreztem, miközben néztem, ahogy a Magaslat őrei csupán néhány lépésre a holttestektől megállnak beszélgetni egymással, és nevetnek azon, amit a másik mondott. Résnyire húzott szemmel figyeltem őket, miközben az esszencia ott lüktetett a mellkasomban, és egyre növekedett bennem az elszántság. A szél egy téli reggeli fuvallatnál is csí-
pősebben szántott végig a Magaslaton, meglibbentve a fátylak szegélyét, elsűítve a fal tetején álló örök között, némelyiküket a perem felé lökve.

Ekkor abbahagyták a nevetést, és tudtam, hogy a mosolyuk, amit innen nem láthattam, lehervadt az arcukról.

– *Poppy!* – Kieran előredőlt a nyeregben, és megragadta a tarkómat a vastag hajfonatom alatt. – Nyugalom! Muszáj megnyugodnod! Ha azelőtt cselekszel, mielőtt pontosan kiderítenénk, mennyien vannak fent a Magaslaton, figyelmeztetni fogja őket a jelenlétünkre. Muszáj kívárnunk.

Nem voltam benne biztos, hogy meg akarok-e nyugodni, azonban Kierannek igaza volt. Ha nagyobb veszteségek nélkül – értve ezalatt az ártatlanokat, akik a falak mögött laktak, és akiket rutinszerűen változtattak

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kravenné, most pedig ott lógtak a kapun – akarjuk átvenni az uralmat Massene fölött, muszáj uralkodnom az érzéseimen és a képességeimen.

És sikerülni is fog.

Ha akarom.

Az elmúlt hetekben sok időt töltöttem az ősi *notammal* a vérfarkasokkal együttműködve, hogy megtudjam, mekkora az a távolság, amikor még képesek vagyunk ezen a módon kommunikálni egymással. Kieran mellett Delanóval értem el a legnagyobb sikereket, akit még a Pusztaság mélyén is elértem a *notam* segítségével. Azonban sokat gyakoroltam az éter használatát is, hogy amit a fejemben magam elé képzeltem, az akaratommá váljon, és az energia azonnal meg is valósítsa.

Hogy *úgy harcoljak, mint egy isten.*

A kezemet ökölbe szorítva visszavonulásra kényszerítettem az étert. Minden erőmre szükségem volt, hogy megálljt parancsoljak magamnak, és annak, hogy a halál ígérete kiáradjon belőlem.

– Jól vagy? – kérdezte Kieran.

– Nem. – Nyeltem egyet. – De uralkodok magamon. – Ránéztem Naillre. – Te jól vagy?

Az atlantiai megrázta a fejét.

– Nem tudom megérteni, hogy képes valaki ilyesmire.

– Én sem. – Kieran Naillre nézett, amikor Arden hátrálni kezdett a fák vonalától. – Szerintem jobb is, hogy nem tudjuk.

Figyelmemet a fal tetején lévő bástyák felé irányítottam. Nem bírtam tovább nézni a holttesteket. Nem engedhettem meg magamnak, hogy igazán belegondoljak, mi történt velük. Ahogy azt sem engedhettem meg magamnak, hogy belegondoljak, *ő* min mehet most keresztül – hogy mit tesznek épp vele.

Pihelkőnyű lökést éreztem a gondolataimban, amit Delano elméjének tavasziasan friss lenyomata követett. A vérfarkas a Magaslatot pásztázta, hogy információt szerezzen arról, mennyien őrzik. *Meyaah Liessa?*

Lenyeltem egy sóhajt a régi atlantiai megszólítás hallatán, amit durván *én királynőmnek* lehet fordítani. A vérfarkasok tudták, hogy nem kell így szólítaniuk, mégis sokan megtették. Azonban míg Delano ezzel a tiszteletét akarta kifejezni felém, Kieran gyakran azért hívott így, hogy boszszantson.